

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Kateřinou Takácsovou jako samosoudkyní ve věci

žalobce: Z [redacted] K [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Pokorným
sídlem Anenská 8, 602 00 Brno

proti
žalované: Česká republika-Ministerstvo spravedlnosti ČR, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o 289.360 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Soud připouští rozšíření žaloby tak, že žalobce se nadále domáhá na žalované zaplacení částky 604 000 Kč s přísl. sestávajícím z úroku z prodlení zákonného z částky 254 000 Kč od 23. 9. 2010 do zaplacení a úroku z prodlení z částky 16 000 Kč od 23. 9. 2010 do 21. 10. 2010 a z částky 350 000 Kč s úrokem od 28. 9. 2021 do zaplacení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 7,75% úrok z prodlení ročně z částky 16 000 Kč od 23. 9. 2010 do 21. 10. 2010, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žaloba, kterou se žalobce domáhá na žalované zaplacení 604 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně z částky 254 000 Kč od 23. 9. 2010 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 350 000 Kč od 28. 9. 2021 do zaplacení, se zamítá.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení k rukám právního zástupce žalobce částku 57 200,09 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

Odůvodnění:

1. Žalobce (resp. jeho právní předchůdce, V [redacted] K [redacted]) se domáhal na žalované poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 289.360,- Kč s příslušenstvím, způsobené mu v řízení u Krajského soudu v Brně sp.zn. [redacted]. Žalobce uvedl, že řízení bylo zahájeno dne 8.10.1999 žalobou, kterou se žalobce domáhal na tehdejší žalovaném zaplacení 88.851,90 Kč z titulu nezaplaceného díla. V řízení docházelo k neodůvodněným průtahům, proto podal stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva na průtahy v řízení ze dne 3.2.2006, která mu byla doručena dne 8.2.2006 a u něj zaevidována pod č. [redacted]. Stížnost na průtahy řízení ze dne 6.3.2007, ještě za běhu řízení uplatnil nárok na odškodnění za průtahy v řízení u Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 23.3.2007 a následně i žalobu na odškodnění, projednávanou u Městského soudu Brno pod sp.zn. [redacted]. Žádný z těchto institutů nevedl k odstranění průtahů v řízení a jeho posunu. Žalobce stručně shrnul průběh řízení a uvedl, že toto bylo skončeno až 26.2.2010, respektive bod II. rozsudku odvolacího Vrchního soudu v Olomouci č.j. [redacted] ze dne 14.1.2010 byl pro jeho zásadní chybu zrušen nálezem Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 699/10 ze dne 1.7.2010. Dalším uplatněním nároku u žalované žalobce uplatnil nárok na odškodnění za další dobu od prvního uplatnění do pravomocného skončení řízení dne 26.2.2010, kdy nárokoval jednak náhradu škody spočívající v nákladech řízení, vynaložených žalobcem na nápravu nesprávného úředního postupu v rozsahu dvou úkonů po 9 380,- Kč s odpovídajícími režijními paušály (tzn. 19 360,- Kč), jednak zadostiučinění v penězích za vzniklou nemajetkovou újmu nesprávným úředním postupem ve výši 270.000,- Kč. Žalovaný do podání žaloby reagoval pouze informací o přijetí žádosti. Žalobce zdůraznil, že v posledně uvedeném časovém období se hlavně soud nalézací dopustil opět nepřipustných průtahů v řízení, a to přerušení řízení v době od 16.11.2004 do 29.3.2007, ačkoliv již dne 21.3.2005 podal soudu návrh na pokračování v řízení, první jednání bylo nařízeno až na 10.4.2007 (kterého se však nemohl pro kolizi svého advokáta musel omluvit) následně byla jednání ze dne 18.12.2007, 6.5.2008 odročována a až dne 15.7.2008 se jednání uskutečnilo. Uvedené jednání bylo dle žalobce ze strany soudu naprosto nepřipravené a tedy zbytečné, když byly upřesňovány skutečnosti, již při předchozích jednáních byly upřesněny. Další jednání se konalo až dne 25.11.2008, ačkoliv žalobcem musel doplnit svá tvrzení do 25.7.2008. S ohledem na průtahy v řízení a obstrukce žalovaného výrazně podporované soudem žalobce v závěru jednání navrhl toto koncentrovat. S nepochopitelnými průtahy soud návrh na koncentraci zamítl usnesením ze dne 30.1.2009 a další jednání nařídil až za půl roku na 12.5.2009. Na tomto jednání soud žalobu zamítl a rozhodl o povinnosti žalobce uhradit tehdejšímu žalovanému náklady řízení, přičemž v písemném vyhotovení rozsudku došlo k zjevné nesprávnosti ohledně výroku o náhradě nákladů řízení a tyto nebyly přiznány žádnému z účastníků. Proti uvedenému se žalobce odvolal a rozhodnutí o odvolání mu bylo doručeno dne 26.2.2010, čímž bylo řízení pravomocně ukončeno. S ohledem na shora uvedené žalobce konstatoval, že vzniklou nemajetkovou újmu je namíste odškodnit v penězích, protože délkou řízení velmi utrpěl, a to nejen majetkově. Skutečnost, že soud svým přístupem k vedení řízení prakticky podporoval nekalé počínání žalovaného, který nezaplatil za objednané, žalobcem provedené a do dnešního dne neuhrazené dílo, jej deptá a vzbudila u něj nedůvěru v soudnictví vůbec. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že žalovaná částka je pro jeho podnikání nikoli zanedbatelnou položkou a v případě jejího včasného vymáhání by nemusel vynaložit na provozní náklady částku cca 285.000,-Kč (provozní úvěry a ztráty možnosti platit dodavatelům v hotovosti s výraznými slevami), mohl také investovat do cenných papírů kde předpokládaná ztráta dosahuje až částky 840.750,-Kč a nemusel by vynaložit náklady na právní zastoupení. Složitost případu dle žalobce neodůvodňovala celkovou délku řízení. Sám žalobce se na průtazích nepodílel, vždy své procesní povinnosti plnil

včas, ne-li dokonce s předstihem. Současně vyjádřil pochybnost, že vymahatelnost přisouzené pohledávky je v současné době již znemožněna.

2. Žalovaná nárok uplatněný žalobcem neuznala a navrhla zamítnutí žaloby. Učinila nesporným, že u ní žalobce dne 29.3.2007 podal žádost o předběžné projednání nároku ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., za nepřiměřenou délku řízení v rozsahu 470 000,- Kč a další žádost dne 22.3.2010 o předběžné projednání nároku ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., za nepřiměřenou délku řízení v rozsahu 289 360,- Kč (z toho 19 360,-Kč jako náhradu nákladů řízení). Žalovaná konstatovala, že délku řízení shledala nepřiměřenou a na základě druhé žádosti uhradila žalobci částku 16 000,- Kč. Žalovaná stručně shrnula průběh řízení a doplnila, že žalobcem požadovaná částka je nepřiměřená, když současně neshledala důvodným nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 19 360,- Kč. Uzavřela, že dané odškodnění je dle jejího názoru odpovídající složitosti věci, procesnímu chování účastníků i jejich případnému využití dostupných prostředků k odstranění průtahů v řízení.
3. Žalobce vzal svou žalobu dne 21. listopadu 2011 částečně zpět s ohledem na částečné plnění na zadostiučinění ze strany MS ČR, a to ve výši 16.000,-Kč.
4. Usnesením zdejšího soudu ze dne 22.6.2012 č.j. [REDAKCE], potvrzeným usnesením Městského soudu v Praze č.j. 22 Co 417/2012-51 bylo řízení přerušeno do pravomocného skončení řízení vedeného u Městského soudu v Brně pod sp.zn. [REDAKCE] ohledem na to, že ze spisu Městského soudu v Brně sp.zn. [REDAKCE] bylo zjištěno, že řízení v této věci bylo zahájeno žalobou V [REDAKCE] K [REDAKCE] podanou Městskému soudu v Brně dne 11.9. 2007, kterou se proti žalované České republice, zastoupené Ministerstvem spravedlnosti ČR domáhá poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou mu nepřiměřenou délkou řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. [REDAKCE]. Rozsudkem soudu I. stupně ze dne 24.11. 2011 soud přiznal žalobci peněžité zadostiučinění za tuto nemajetkovou újmu ve výši 167.667,- Kč včetně příslušenství, když vycházel ze skutečnosti, že posuzované řízení bylo zahájeno dne 8.10. 1999 a bylo pravomocně skončeno dne 26.2. 2010. Soud přiznal žalobci peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nepřiměřené délky řízení, a to za celou délku řízení, tedy rovněž za období od 23.3. 2007 do skončení řízení. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání žalobce a spis byl 21.2. 2012 předložen Krajskému soudu v Brně k rozhodnutí o odvolání. O odvolání žalobce nebylo dosud rozhodnuto a řízení tak není pravomocně skončeno. O pokračování v řízení bylo rozhodnuto usnesením zdejšího soudu ze dne 21.11.2017 č.j. 42 C 259/2010 – 101.
5. Usnesením č.j. 42C 259/2010-163 ze dne 25.2.2020 bylo řízení znovu přerušeno do doby pravomocného skončení řízení vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE]. O pokračování v řízení bylo rozhodnuto usnesením ze dne 10.2.2021 č.j. 42C 259/2010-196.
6. V průběhu řízení žalobce zemřel a do řízení vstoupil jeho dědic, Z [REDAKCE] K [REDAKCE]. Usnesením ze dne 15.12.2017 č.j. 42 C 259/2010-111 soud rozhodl o pokračování v řízení se dědicem původního žalobce. Usnesení nabylo právní moci dne 6.1.2018.
7. Dalším podáním ze dne 25.1.2018 vzal žalobce žalobu zpět s ohledem na vývoj judikatury dovolacího soudu i v rozsahu požadovaných nákladů řízení ve výši 19.360,-Kč. Dále doplnil, že řízení o „prvém“ uplatnění nároku u MS ČR a žalobě probíhající u Městského soudu Brno pod sp.zn. [REDAKCE] do dnešního dne neskončilo a proto rozšířil žalobu v této věci o nárok v rozsahu, jaký nebyl v řízení vedeném u Městského soudu Brno pod sp.zn. [REDAKCE] k dnešnímu dni dosud rozhodnut, tedy o zadostiučinění ve výši 422.000,-Kč se zákonným úrokem z prodlení. Po zohlednění částečných zpětvzetí a rozšíření žaloby se tak žalobce nadále domáhal zaplacení částky 676.000,-Kč s příslušenstvím. O uvedeném rozšíření bylo rozhodnuto dne 20.4.2018 usnesením zdejšího

soudu č.j. 42 C 2599/2010-120, kdy rozšíření nebylo připuštěno. Výrok o nepřipuštění rozšíření žaloby nabyl právní moci dne 22.5.2018.

8. Dalším podáním ze dne 27.9.2021 rozšířil žalobce svůj nárok i na odškodnění nesprávného úředního postupu, spočívajícího v nepřiměřené délce odškodňovacího řízení, které trvá od března 2010 (povinné předsoudní uplatnění nároku u MS ČR) tedy cca 11,5 let. Žalobce tak svůj nárok rozšířil o dalších 350 000, Kč s úrokem z prodlení od 28.9.2021 do zaplacení.
9. Žádostí o náhradu nemajetkové újmy z titulu délky řízení uplatnil žalobce 18. 3. 2010 svůj nárok u Ministerstva spravedlnosti.
10. Dle dodejky zásilky byla žádost zaslaná právním zástupcem žalobce Ministerstvu spravedlnosti 18. 3. 2010.
11. Sdělením Ministerstva spravedlnosti z 22. 7. 2010 byl žalobce informován, že dne 22. 3. 2010 byla přijata žádost o odškodnění nemajetkové újmy ve věci, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE]
12. Stanoviskem Ministerstva spravedlnosti byla žádost o odškodnění nesprávného úředního postupu ve věci [REDAKCE] vedené před Krajským soudem v Brně ze dne 19. 10. 2010, vypořádána.
13. Žalobou, návrhem na vydání platebního rozkazu vedená před Městským soudem v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] a podanou dle podacího razítka Městského soudu v Brně 11. 9. 2007 se žalobce domáhal zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení před Krajským soudem v Brně sp.zn. [REDAKCE]. Žaloba je co do obsahu obdobná se žalobou v této věci, přičemž žalobce uvedl, že mu v rámci předběžného projednání nároku bylo žalovanou priznáno zadostiučinění ve výši 34 000,- Kč.
14. Podáním označeným jako žaloba - částečné zpětvzetí a doplnění tvrzení ve věci sp.zn. [REDAKCE] [REDAKCE] vedené před Městským soudem v Brně podanou dle podacího razítka 21. 6. 2011, vzal žalobce žalobu zpět co do úroku z prodlení z částky 436 000,- Kč od 30.3.2007 do 3.9.2007 a upřesnil, že za podanou stížnost u ESLP žádá 13 000,- Kč a za povinné předsoudní uplatnění nároku u žalované (Ministerstvo spravedlnosti ČR) požaduje 1 000,- Kč.
15. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 24. 11. 2011, č. j. [REDAKCE] bylo řízení ohledně úroku z prodlení z částky 436 000,- Kč od 30.3.2007 do 30.9.2007 zastaveno, výrokem II. bylo žalované uloženo zaplatit žalobci částku 167 667,- Kč s příslušenstvím, výrokem III. byla žaloba co do částky 234 333,- Kč s příslušenstvím zamítnuta a výrokem IV. bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.
16. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 2. 10. 2013 ve věci [REDAKCE] bylo odvolání žalobce proti III. výroku rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 24.11.2011 č.j. [REDAKCE] odmítnuto, ve výroku III. co do částky 13 000,- Kč s příslušenstvím byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen, ve výrocih II. a III. co do částky 230 333,- Kč s příslušenstvím a výroku IV. zrušen a vrácen soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
17. Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 12. 2015, č. j. 30 Cdo 2546/2015-156 bylo dovolání žalované (České republiky – Ministerstva spravedlnosti) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2.10.2013 č.j. [REDAKCE] odmítnuto.
18. Usnesením Městského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2014, č. j. [REDAKCE] byl opraven výrok III. rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 24.11.2011 č.j. [REDAKCE] když zamítnutá jistina měla správně činit 268 333,- Kč.

19. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2014, č. j. [REDAKCE] bylo k odvolání žalobci proti usnesení Městského soudu v Brně ze dne 22.7.2014 č.j. [REDAKCE] toto usnesení zrušeno a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.
20. Usnesením Městského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2014, č. j. [REDAKCE] byl opraven výrok III. rozsudku tamního soudu ze dne 24.11.2011 č.j. [REDAKCE] kdy částka, která byla soudem zamítnuta měla správně znít 268 333,- Kč.
21. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2015, č. j. [REDAKCE] bylo potvrzeno usnesení Městského soudu v Brně ze dne 17.12.2014 č.j. [REDAKCE]
22. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2015 ve věci č.j. [REDAKCE] byl opraven výrok III. Rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2.1.2013, č.j. [REDAKCE] ohledně nesprávně uvedené částky 230 333,- Kč na částku 254 333,- Kč.
23. Usnesením Městského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2016, č. j. [REDAKCE] bylo řízení zastaveno, protože žalobce zemřel.
24. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2016, č. j. [REDAKCE] bylo odvolání [REDAKCE] F [REDAKCE] Č [REDAKCE] proti usnesení Městského soudu v Brně ze dne 22.6.2016 č.j. [REDAKCE] odmítnuto.
25. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2018, č. j. [REDAKCE] bylo rozhodnuto o pokračování v řízení se Z [REDAKCE] K [REDAKCE] jako dědicem původního žalobce a ve výroku II. bylo usnesení Městského soudu v Brně ze dne 22.6.2016 č.j. [REDAKCE] změněno tak, že se řízení nezastavuje.
26. Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 9. 2017, č. j. 30 Cdo 4246/2017-200 bylo dovolání [REDAKCE] F [REDAKCE] Č [REDAKCE] proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21.12.2016 č.j. [REDAKCE] odmítnuto a současně bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.
27. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 7. 2. 2019, č. j. [REDAKCE] byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku 36 348,50 Kč s příslušenstvím, ve výroku II. byla žaloba co do částky 358 651,50 Kč s příslušenstvím zamítnuta a ve výroku III. bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. V rámci hodnocení důkazů soud prováděl důkaz sdělením Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku ze dne 17. 3. 2007, kdy tedy toto sdělení bylo adresováno zástupci žalobce a soud z něj zjistil, že žalobce podal stížnost k ESLP pro průtahy v řízení, která byla zaevidována pod č. j. [REDAKCE] a dále byly současně požadovány náklady spojené s podáním stížnosti k ESLP spojené s uplatněním nároku.
28. Usnesením Městského soudu v Brně ve věci [REDAKCE] ze dne 9. 4. 2019 byl rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 7.2.2019 č.j. [REDAKCE] opraven v záhlaví ohledně předmětu řízení a ve výroku II. ohledně zamítnuté částky (původně uvedeno 358 651,50 Kč, správně mělo být 385 651,50 Kč).
29. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ve věci č. j. [REDAKCE] ze dne 9. 12. 2020 bylo odvolací řízení proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 7.2.2019 č.j. [REDAKCE] zastaveno co do výroku I. v části o zaplacení 36 348,50 Kč. Uvedený rozsudek byl dále v napadeném výroku I v části o zaplacení úroku změněn tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci zákonné úroky z prodlení z částky 36 348,50 Kč, ve výroku II. byl odvoláním napadený rozsudek potvrzen co do zamítnutí žaloby o částku 353 148,20 Kč s příslušenstvím a změněn co do zaplacení částky 32 503,30 Kč s příslušenstvím s tím, že tato částka byla žalobci rovněž přiznána.

30. Usnesením Nejvyššího soudu ve věci 30 Cdo 1128/2021-312 ze dne 23. 6. 2021 bylo dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9.12.2020 čj. [redacted] odmítnuto.
31. Ze spisu sp.zn. [redacted] Krajského soudu v Brně a žalobcem předložených kopií z tohoto spisu soud zjistil následující: Řízení bylo zahájeno žalobou V [redacted] K [redacted] proti žalovanému M [redacted] P [redacted] o zaplacení částky 88 851,90 Kč s příslušenstvím. Žaloba byla podána Krajskému obchodnímu soudu v Brně 8. 10. 1999. Dne 26. 11. 1999 zaplatil žalobce soudní poplatek za žalobu a dne 29. 11. 1999 bylo rozhodnuto platebním rozkazem. Dne 14. 1. 2000 podal proti platebním rozkazu odpor žalovaný, který byl následně 17. 1. 2000 zaslán žalobci. Dne 8. 7. 2003 bylo ve věci nařízeno ústní jednání na den 5. 8. 2003, které se tohoto dne konalo a bylo odročeno na neurčito. Dne 28. 9. 2003 podal žalobce na výzvu soudu vyjádření, které bylo dne 5. 9. 2003 zasláno žalovanému. Dne 6. 1. 2004 bylo nařízeno ústní jednání na den 17. 2. 2004. Podáním došlým soudu dne 13. 2. 2004 vzal žalobce částečně žalobu zpět o částku 44 042,90 Kč s přísl. z důvodu, že do této částky po podání žaloby žalovaný žalobci plnil. Dne 16.2.2004 požádal právní zástupce žalovaného o odročení jednání a následně sdělil na dotaz soudu, že souhlasí s provedením výslechu svědků, kteří se dostaví na jednání dne 17. 2. 2004. Dne 17. 2. 2004 se konalo ústní jednání a bylo odročeno na neurčito. Dne 4. 3. 2004 byl vyzván žalovaný, aby se vyjádřil, zda souhlasí s částečným zpětvzetím žaloby. Na výzvu žalovaný reagoval dne 16. 3. 2004 a usnesením soudu ze dne 24. 3. 2004 bylo řízení částečně zastaveno. Usnesení nabylo právní moci dne 30. 4. 2004. Dne 23. 7. 2004 byl vyzván právní zástupce žalovaného, aby předložil soudu plnou moc. Dne 3. 9. 2004 bylo nařízeno ústní jednání na den 16. 11. 2004. Při tomto ústním jednání oba účastníci shodně navrhli, aby řízení bylo podle § 110 o.s.ř. přerušeno. Usnesením ze dne 16. 11. bylo řízení podle § 110 o.s.ř. přerušeno a toto nabylo právní moci dne 19. 1. 2005. Dne 21. 3. 2005 podal žalobce návrh na pokračování v řízení. Dne 1. 8. 2005 bylo ve věci nařízeno ústní jednání na den 11. 10. 2005. Dne 10. 10. 2005 požádal právní zástupce žalovaného o odročení jednání. Jednání bylo k této žádosti odročeno na neurčito. Dne 9. 3. 2007 bylo nařízeno ústní jednání na den 10. 4. 2007. Dne 16. 3. 2007 požádal právní zástupce žalobce o odročení jednání z důvodu kolize. Dne 20. 3. 2007 bylo účastníkům sděleno, že jednání 10. 4. 2007 se nekoná. Dne 30. 10. 2007 bylo ve věci nařízeno ústní jednání na den 18. 12. 2007. Dne 30. 11. 2007 požádala o odročení jednání právní zástupkyně žalovaného a k této žádosti bylo 5. 12. 2007 účastníkům sděleno, že jednání nařízené na 18. 12. se nekoná. Dne 20. 3. 2008 bylo nařízeno ústní jednání na 6. 5. 2008. Dne 5. 5. 2008 byli účastníci vyrozuměni o odročení jednání z důvodu omluvy svědka. Dne 4. 6. 2008 byla nařízena ústní jednání na den 15. 7. 2008. Tohoto dne se ústní jednání konalo a bylo odročeno na neurčito. Dne 25. 7. 2008 podal vyjádření ve věci žalobce. Dne 20. 10. 2008 bylo nařízeno ústní jednání na 25. 11. 2008. Tohoto dne se konalo ústní jednání a v závěru jednání žalobce navrhl koncentraci řízení. Usnesením soudu ze dne 30. 1. 2009 bylo rozhodnuto, že návrhu žalobce na koncentraci řízení se nevyhovuje. Usnesení nabylo právní moci dne 11. 1. 2009 a dne 31. 3. 2009 bylo nařízeno ústní jednání na den 12. 5. 2009. Tohoto dne se konalo ústní jednání a byl vyhlášen rozsudek, kterým byla žaloba zamítnuta. Dne 28. 5. 2009 požádala soudkyně o prodloužení lhůty k vyhotovení rozsudku místopředsedu soudu, který dne 29. 5. 2009 lhůtu prodloužil o 60 dní. Písemné vyhotovení rozsudku bylo zasláno účastníkům dne 30. 7. 2009 a dne 5. 8. 2009 podal žalobce odvolání proti rozsudku. Dne 7. 8. 2009 byl žalobce vyzván k zaplacení soudního poplatku za odvolání, který uhradil dne 24. 8. 2009. Dne 25. 8. 2009 bylo odvolání zasláno žalovanému a od 16. 9. 2009 byl spis předložen k rozhodnutí o odvolání Vrchnímu soudu v Olomouci. Odvolací soud dne 27. 10. 2009 nařídil jednání na den 14. 1. 2010. Tohoto dne se konalo ústní jednání a byl vyhlášen rozsudek, kterým byl rozsudek soudu I. stupně změněn tak, že žalobě bylo vyhověno a žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci náklady řízení. Rozsudek nabyl právní moci dne 26. 2. 2010. Dne

22. 7. 2010 si Ústavní soud v Brně vyžádal zapůjčení spisu s odůvodněním, že žalobce podal ústavní stížnost. Nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 699/10 ze dne 1. 7. 2010 byl výrok rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14. 1. 2010, který bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení zrušen. Dne 1. 11. 2010 byl spis doručen Vrchnímu soudu v Olomouci za účelem nového rozhodnutí o nákladech řízení. Dne 2. 11. 2010 byl vyzván právní zástupce žalobce, aby specifikoval náklady řízení a usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 11. 2010 bylo rozhodnuto, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 95 843,40 Kč. Usnesení nabylo právní moci dne 27. 1. 2011.
32. Soud neprováděl důkaz stížností na průtahy v řízení před Krajským soudem v Brně sp.zn. [REDAKCE] ze dne 6. 3. 2007, když z dosud provedených důkazů je průběh daného řízení dostatečně zjištěn.
33. Dle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „ODŠZ“) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
34. Dle § 2 ODŠZ odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
35. Dle § 3 odst. 1 písm. a), b), c) ODŠZ stát odpovídá za škodu, kterou způsobily: a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, (dále jen "úřední osoby"), c) orgány územních samosprávných celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona (dále jen "územní celky v přenesené působnosti").
36. Dle § 5 ODŠZ stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena: a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
37. Dle § 7 odst. 1 a 2 ODŠZ mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Právo na náhradu škody má i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.
38. Dle § 8 odst. 1, 2 a 3 ODŠZ lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku. Nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení, nebo návrh na zastavení exekuce.
39. Dle § 13 odst. 1 a 2 ODŠZ stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž

porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

40. Dle § 14 odst. 1 a 3 ODŠZ nárok na náhradu škody se uplatňuje u úřadu uvedeného v zákoně. Uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.
41. Dle § 15 odst. 2 ODŠZ se poškozený může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.
42. Dle § 26 ODŠZ pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.
43. Dle § 31a odst. 1, 2 a 3 ODŠZ bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle Dle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo Dle § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k: a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
44. Ve výroku ad. I soud připustil rozšíření žaloby v rozsahu, v jaké o něm dosud nebylo rozhodnuto, když dosavadní výsledky řízení nebrání odškodnění i nároku z tohoto kompenzačního řízení.
45. Posuzované řízení trvalo přibližně 11 let a 3 měsíce (8. 10. 1999 – 27. 1. 2011) a tato jeho délka neodpovídala složitosti věci, její právní a procesní náročnosti, byť bylo ve věci byla provedeno dokazování výslechem řady svědků a poměrně obsáhlými důkazy, navíc oba účastníci žádali opakovaně o odročování jednání, což věc procesně ztěžovalo. Řízení bylo vedeno na dvou stupních soudní soustavy a před soudem Ústavním, přičemž soud prvního stupně rozhodoval meritorně jednou, soud odvolací jednou meritorně a jednou v procesní otázce, jednou rozhodoval rovněž Ústavní soud, nicméně doba, po kterou byl spis před tímto soudem, délku řízení zásadně neovlivnila. Soud v řízení postupoval nekoncentrovaně, což způsobilo delší období nečinnosti, když již na počátku řízení došlo k průtahy mezi odesláním odporu žalovaného proti žalobě 17. 1. 2000 a nařízením prvního jednání ve věci dne 8. 7. 2003 k nečinnosti přibližně 3 roky a 6 měsíců, dalších 6 měsíců si vyžádal interval mezi odročením jednání ze dne 11. 10. 2005 a nařízením nového jednání na den 10. 4. 2007, které však muselo být na žádost zástupce žalobce ještě v březnu 2007 odročeno a nové jednání bylo nařízeno až 30. 10. 2007 na den 18. 12. 2007. Protože však i toto jednání muselo být k žádosti právní zástupkyně žalovaného odročeno, bylo další jednání nařízené až 20. 3. 2008, a to na 6.5.2008. Následně znovu došlo k odročení a jednání se konalo až 15. 7. 2008, kdy v závěru bylo odročeno znovu na neurčito. Co se týče procesní aktivity účastníků, lze konstatovat, že tito se na délce (nijak zásadně) podíleli svou žádostí o přerušování řízení. Co se týče významu řízení pro žalobce, žalobce jej dovozoval z výše předmětu řízení, kdy uváděl, že se pro něj nejednalo o nemalou částku. Žalobce uváděl, že následně byl nucen vynaložit několikanásobně vyšší prostředky na úvěry, když vymožení žalované částky bylo v nedohlednu. Především nutno zdůraznit, že se jednalo o částku nepřevyšující 100 000,- Kč, tedy ekvivalent zhruba 5 průměrných platů fyzické osoby, přičemž žalobce částku vymáhal jako osoba samostatně výdělečně činná. Vymáhaná částka

je tak ve zřejmém nepoměru s žalobcem tvrzenými následnými náklady, zvláště v situaci, kdy žalobci byla zhruba polovina uvedené částky tehdejší žalovaným uhrazena ještě během daného řízení. Sám žalobce vzal žalobu co do částky 44 042,90 Kč zpět 13.2.2004, tedy přibližně v první polovině řízení. Význam řízení tak soud shledal jako snížený. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že je na místě žalobce odškodnit za nepřiměřenou délku řízení v penězích, protože nepeněžitá satisfakce není dostačující. Při stanovení výše odškodnění soud vycházel z částky 15 000,- Kč za rok řízení (první dva roky v poloviční výši) a dospěl k základní částce 155 000 Kč. Uvedenou částku soud s ohledem na počet stupňů soudní soustavy snížil o 5%, dále s ohledem na určitou procesní složitost dané věci, kdy byla provedena řada svědků, řada dokazování a řízení bylo poměrně v důsledku právě jednání účastníků řízení, resp. i žalovaného i žalobce, opakovaně odročováno, je na místě snížit částku o 10 % a konečně pro nižší význam řízení pro žalobce je na místě snížení odškodnění o dalších 5%, celkem tedy zadostiučinění daného řízení činí 124 200 Kč.

46. Shora uvedené řízení trvalo společně se současným kompenzačním řízením 22 let. Samotné kompenzační řízení bylo zahájeno 24.9.2010 a skončilo 19.10.2021, trvalo tedy 11 let a necelý měsíc. Soud nalézací rozhodoval v řízení několikrát procesně, a to o právním nástupnictví, 2x o přerušení řízení a jeho pokračování, o zastavení řízení z důvodu překážky věci zahájené, o zastavení řízení pro rei iudicate, soud odvolací následně rozhodoval procesně 3x (k odvolání proti přerušení řízení, proti zastavení z důvodu překážky věci zahájené a proti zastavení řízení pro rei iudicate). Soud zvláště na počátku jednotlivé úkony prováděl plynule, přičemž následné komplikace přinesla potřeba zapůjčení spisu z protražovaného řízení, který však byl toho času u jiného soudu, který jej po krátkém zapůjčení opětovně potřeboval k jednání, a spis tak musel být vrácen a opětovně vyžádán. Délka tohoto řízení byla totiž v převážné míře ovlivněna skutečností, že žalobce podal u dvou soudů žalobu na de facto totožnou délku téhož řízení, čímž zkomplikoval postup soudu v této věci, protože soudu nebylo jasné, zda není ve věci dána překážka věci zahájené či dokonce rozhodnuté a proto muselo být ve zdejší kompenzační řízení v této věci v době od 22.6.2012 do 21.11.2017 a znovu od 25.2.2020 do 10.2.2021 přerušeno. Jestliže žalobce **až v závěrečném návrhu ve věci sp.zn. [redacted] dne 2.12.2020 upřesnil, že požaduje odškodnění pouze za období od počátku řízení do 29.3.2007, nikoliv tedy za celé řízení, mohl zdejší soud teprve poté pokračovat v řízení a věc rozhodnout.** Tato skutečnost tak jde pouze k tíži žalobce. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že v tomto ohledu jsou sporná tvrzení žalobce, jestliže žalobce argumentoval tím, že nemohl na počátku prvního kompenzačního řízení požadovat zadostiučinění za celou délku protražovaného řízení, když to dosud neskončilo a musel tedy další úsek tzv. přižalovat. Jak vyplývá i zdejšího kompenzačního řízení, žalobci nic nebránilo v tom, aby rozšiřoval předmět řízení v závislosti na průběhu protražovaného řízení, přičemž tak mohl učinit i v řízení před Městským soudem v Brně. Na základě uvedeného soud uvádí, že zásadní podíl na délce zdejšího kompenzačního řízení měl žalobce a případné odškodnění délky daného řízení by tak muselo být zásadně sníženo. Soud však s ohledem na předcházející protražované řízení vycházel z toho, že i dané kompenzační řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, když probíhalo od 24.9.2010 do 19.10.2021 (tzn. 11 let a přibližně 1 měsíc). Jednalo se však o již druhé kompenzační řízení, jehož předmětem je délka řízení sp.zn. [redacted] Krajského soudu v Brně. Význam takového řízení je tak značně snížen (viz např. rozhodnutí Ústavního soudu II. ÚS 2577/14) a žalobci tak mohla vzniknout (pokud vůbec vznikla) jen minimální nemajetková újma. Soud vycházel z odškodnění ve výši 15 000,- Kč za rok (první dva roky v poloviční výši), tedy stanovil základní částku ve výši 151 250,- Kč. Uvedenou částku soud snížil pro podíl žalobce na samotné délce řízení, jak je popsáno shora, o 40%, k dalšímu snížení soud přistoupil s ohledem na snížený význam samotného řízení pro žalobce o dalších 30% na snížený význam samotného řízení

(již druhé kompenzační řízení v téže věci, která sama o sobě měla pro žalobce snížený význam s ohledem na předmět řízení) a s ohledem na počet stupňů soudní soustavy, kdy opakovaně rozhodovaly soudy na dvou stupních soudní soustavy byla daná částka snížena o dalších 5%, celkem tedy 75%. V této souvislosti soud konstatuje, že v daném případě je takové snížení přiléhavé k okolnostem celé věci (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3026/2009). Výsledná částka 37 813,- Kč tak společně se shora vypočteným zadostiucíněním 124 200 Kč za protrahované řízení představuje celkovou částku 162 013,- Kč. Uvedená částka tak dostatečně odpovídá jak významu tak nemajetkové újmě, která byla žalobci nesprávným úředním postupem soudu v obou řízeních způsobena a současně splňuje i požadavky, kladené na přiměřenou výši odškodnění judikaturou, pokud jde o poměr mezi výší žalované částky v původním řízení a následně přiznaným odškodněním (k tomu např. 30 Cdo 3412/2011).

47. Protože žalovaná žalobci již vyplatila částku 16 000,- Kč soud ve výroku ad. II žalobci přiznal i zákonný úrok z prodlení z částky 16 000,- Kč, když částečnou úhradu žalovaného nároku lze považovat za uznání nároku.
48. Vzhledem k tomu, že Městským soudem v Brně ve věci sp.zn. [REDAKCE] v němž byla rovněž řešena délka shora uvedeného řízení od jeho počátku do 29.3.2007, jakož i žalovanou v rámci všech souvisejícího předběžných projednání nároku, bylo žalobci již přiznáno celkem 252 818,80 Kč (nalézací soud společně se soudem odvolacím žalobci přiznal částku 236 818,80 Kč, z toho již 34 000,- Kč bylo žalovanou v tamním řízení uhrazeno v rámci předběžného projednání nároku, žalovaná v současném řízení žalobci přiznala další částku 16 000 Kč), která nejenže převyšuje zdejším soudem vypočtené odškodnění, ale také několikanásobně převyšuje předmět protrahovaného řízení, soud žalobu ve výroku ad.III. zamítl.
49. O nákladech řízení soud rozhodoval podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., podle něž má účastník, který byl ve věci zcela úspěšný právo na náhradu nákladů řízení proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. I částečný úspěch nároku na náhradu nemajetkové újmy je považován za úspěch plný, proto byl v této věci zcela úspěšný žalobce a přísluší mu náhrada nákladů řízení proti žalované. Tarifní hodnota nároku na zadostiucínění za nemajetkovou újmu podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu představuje částku 50 000 Kč. Náklady žalobce jsou v daném případě představovány náklady právního zastoupení žalovaného advokátem za 12 úkonů právní pomoci po 3 100 Kč za úkon, a to za převzetí právního zastoupení, podání žaloby, částečné rozšíření žaloby a zpětvzetí z 23.11.2011, odvolání ze dne 25.7.2012, návrh dle § 107 odst. 1 o.s.ř., částečné zpětvzetí a rozšíření žaloby ze dne 26.1.2018, odvolání ze dne 22.5.2018, odvolání ze dne 16.12.2019, odvolání ze dne 16.2.2021, rozšíření žaloby 27.9.2021 a účast na dvou jednáních soudu 15.10.2019 a 19.10.2021 podle ust. § 9 odst. 1 ve spojení s ust. § 7 bod 3. a ust. § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále 12 režijních paušálů po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 téže vyhlášky za téže úkony, 24x náhrada za promeškaný čas po 100,- Kč dle vyhl. 177/1996 Sb., v platném znění, náhrada cestovních výdajů v roce 2019 po 2 541,02 Kč dle zákona č. 262/2006 Sb., v platném znění (průměrná spotřeba dle TP - město 8,3 [l/100km], mimoměsto 4,7 [l/100km], kombinace 6 [l/100km], cena pohonných hmot: 33,6 Kč/l, sazba základní náhrady: 4,1 Kč/km, ujeté kilometry: 408 km), náhrada cestovních výdajů v roce 2021 po 2 387,07 Kč dle zákona č. 262/2006 Sb., v platném znění (průměrná spotřeba dle TP, město 5,3 [l/100km], mimoměsto 4,7 [l/100km], kombinace 6 [l/100km], cena pohonných hmot: 27,2 Kč/l, sazba základní náhrady: 4,4 Kč/km, ujeté kilometry : 408 km), a 21% DPH ve výši 7.200,79 Kč, jíž je advokát žalovaného jako plátce DPH povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů státu odvést; tj. celkem částka 57 200,09 Kč. Jen pro úplnost

soud konstatuj, že žalobcem vyúčtované cestovné snížil, když vycházel ze vzdálenosti advokátní kanceláře zástupce žalobce k soudu a zpět dle portálu mapy.cz (tzn. 2x 203,8 km), nikoliv žalobcem deklarované vzdálenosti 450 km.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **lze** podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

Praha 19. října 2021

JUDr. Kateřina Takáčsová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.